

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 19ης Σεπτεμβρίου 2018*

«Προδικαστική παραπομπή – Επείγουσα προδικαστική διαδικασία – Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ – Λόγοι μη εκτέλεσης – Άρθρο 50 ΣΕΕ – Ένταλμα που έχει εκδοθεί από τις δικαστικές αρχές κράτους μέλους το οποίο έχει κινήσει τη διαδικασία αποχώρησης από την Ευρωπαϊκή Ένωση – Αβεβαιότητα σχετικά με το καθεστώς που θα διέπει τις σχέσεις μεταξύ του εν λόγω κράτους και της Ένωσης μετά την αποχώρηση»

Στην υπόθεση C-327/18 PPU,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το High Court (ανώτερο δικαστήριο, Ιρλανδία) με απόφαση της 17ης Μαΐου 2018, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 18 Μαΐου 2018, στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά την εκτέλεση ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης εκδοθέντων σε βάρος του

RO,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta, πρόεδρο τμήματος, C.G. Fernlund (εισηγητή), A. Arabadžiev, S. Rodin και E. Regan, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: L. Hewlett, κύρια διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη το από 17 Μαΐου 2018 αίτημα του αιτούντος δικαστηρίου, το οποίο περιήλθε στο Δικαστήριο στις 18 Μαΐου 2018, να εκδικασθεί η αίτηση προδικαστικής απόφασης κατά την επείγουσα διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 107 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου,

έχοντας υπόψη την από 11 Ιουνίου 2018 απόφαση του πρώτου τμήματος να κάνει δεκτό το αίτημα αυτό,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 12ης Ιουλίου 2018,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο RO, εκπροσωπούμενος από την E. Martin-Vignerte και τον J. MacGuill, solicitors, την C. Cumming, BL, καθώς και από τον M. P. McGrath, SC,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

- ο Minister for Justice and Equality, εκπροσωπούμενος από τις M. Browne και G. Hodge, καθώς και από τους A. Joyce και G. Lynch, επικουρούμενους από την E. Duffy, BL, και τον R. Barron, SC,
- η Ρουμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την L. Lițu και τον C. Cantâr,
- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον S. Brandon και την C. Brodie, επικουρούμενους από τον J. Holmes, QC, και τον D. Blundell, barrister,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την S. Grünheid, καθώς και από τους R. Troosters και M. Wilderspin,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 7ης Αυγούστου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής απόφασης αφορά την ερμηνεία του άρθρου 50 ΣΕΕ και της απόφασης-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24) (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο της εκτέλεσης, στην Ιρλανδία, δύο ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης που εκδόθηκαν από τις δικαστικές αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας σε βάρος του RO.

Το νομικό πλαίσιο

Η Συνθήκη ΕΕ

- 3 Το άρθρο 50, παράγραφοι 1 έως 3, ΣΕΕ προβλέπει τα εξής:

«1. Κάθε κράτος μέλος μπορεί να αποφασίσει να αποχωρήσει από την Ένωση, σύμφωνα με τους εσωτερικούς συνταγματικούς του κανόνες.

2. Το κράτος μέλος που αποφασίζει να αποχωρήσει γνωστοποιεί την πρόθεσή του στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο. Υπό το πρίσμα των προσανατολισμών του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, η Ένωση προβαίνει σε διαπραγματεύσεις και συνάπτει με το εν λόγω κράτος συμφωνία που καθορίζει τις λεπτομερείς ρυθμίσεις για την αποχώρησή του, λαμβάνοντας υπόψη το πλαίσιο των μελλοντικών του σχέσεων με την Ένωση. Η διαπραγμάτευση της συμφωνίας αυτής γίνεται σύμφωνα με το άρθρο 218, παράγραφος 3, [ΣΛΕΕ]. Η συμφωνία συνάπτεται εξ ονόματος της Ένωσης από το Συμβούλιο, το οποίο αποφασίζει με ειδική πλειοψηφία, μετά από την έγκριση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

3. Οι Συνθήκες παύουν να ισχύουν στο εν λόγω κράτος από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της συμφωνίας αποχώρησης ή, ελλείψει τέτοιας συμφωνίας, δύο έτη μετά τη γνωστοποίηση που μνημονεύεται στην παράγραφο 2, εκτός εάν το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, σε συμφωνία με το εν λόγω κράτος μέλος, αποφασίσει ομόφωνα την παράταση της προθεσμίας αυτής.»

Η απόφαση-πλαίσιο

4 Οι αιτιολογικές σκέψεις 10 και 12 της απόφασης-πλαισίου 2002/584 έχουν ως εξής:

«(10) Ο μηχανισμός του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης βασίζεται σε υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών. Η εφαρμογή του εν λόγω μηχανισμού δύναται να ανασταλεί μόνον στην περίπτωση σοβαρής και διαρκούς παραβίασης από κράτος μέλος των αρχών που διατυπώνονται στο άρθρο [2 ΣΕΕ], η οποία διαπιστώνεται από το Συμβούλιο κατ' εφαρμογή του άρθρου [7, παράγραφος 2, ΣΕΕ] με τις συνέπειες που προβλέπονται στην παράγραφο [3] του ίδιου άρθρου.

[...]

(12) Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται από [τα άρθρα 2 και 6 ΣΕΕ] και εκφράζονται στο χάρτη θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης [...], ιδίως δε στο κεφάλαιο VI αυτού. Καμία από τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαισίου δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο ώστε να απαγορεύει την άρνηση παράδοσης προσώπου για το οποίο έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εφόσον αντικειμενικά στοιχεία δείχνουν ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδίδεται προς το σκοπό της δίωξης ή τιμωρίας προσώπου λόγω του φύλου, της φυλής, της θρησκείας, της εθνοτικής καταγωγής, της ιθαγένειας, της γλώσσας, των πολιτικών φρονημάτων ή του γενετήσιου προσανατολισμού τους ή ότι η θέση του προσώπου αυτού μπορεί να επιδεινωθεί για οποιονδήποτε από τους προαναφερόμενους λόγους.»

5 Το άρθρο 1 της απόφασης-πλαισίου επιγράφεται «Ορισμός και υποχρέωση εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης» και στις παραγράφους 2 και 3 προβλέπει τα εξής:

«2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαισίου.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 [ΣΕΕ].»

6 Το άρθρο 26 της απόφασης-πλαισίου επιγράφεται «Αφαίρεση της περιόδου κρατήσεως στο κράτος μέλος εκτέλεσης» και στην παράγραφο 1 προβλέπει τα εξής:

«Το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος αφαιρεί τυχόν περίοδο κράτησης που απορρέει από την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης από τη συνολική διάρκεια στέρησης της ελευθερίας στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος λόγω καταδίκης σε στερητική της ελευθερίας ποινή ή στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφάλειας.»

7 Το άρθρο 27 της απόφασης-πλαισίου επιγράφεται «Ενδεχόμενη δίωξη για άλλες αξιόποινες πράξεις» και στην παράγραφο 2 ορίζει τα εξής:

«[...] πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε δεν διώκεται, καταδικάζεται ή άλλως πως στερείται της ελευθερίας του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε.»

8 Το άρθρο 28 της απόφασης-πλαισίου διέπει τη μεταγενέστερη παράδοση ή έκδοση σε κράτος μέλος διάφορο του κράτους μέλους εκτέλεσης.

Το ιρλανδικό δίκαιο

- 9 Η απόφαση-πλαίσιο μεταφέρθηκε στην ιρλανδική έννομη τάξη με τον European Arrest Warrant Act 2003 (νόμο του 2003 για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης).

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 10 Σε βάρος του RO έχουν εκδοθεί δύο ευρωπαϊκά εντάλματα σύλληψης από τις δικαστικές αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου, τα οποία διαβιβάστηκαν στην Ιρλανδία.
- 11 Το πρώτο εκδόθηκε στις 27 Ιανουαρίου 2016 και αφορούσε ανθρωποκτονία και εμπρησμό με πρόθεση που φέρεται ότι διεπράχθησαν στις 2 Αυγούστου 2015. Το δεύτερο εκδόθηκε στις 4 Μαΐου 2016 και αφορούσε βιασμό που φέρεται ότι διεπράχθη στις 30 Δεκεμβρίου 2003. Κάθε ένα από τα εγκλήματα αυτά επισύρει την ποινή της ισόβιας κάθειρξης.
- 12 Ο RO συνελήφθη και τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση στην Ιρλανδία στις 3 Φεβρουαρίου 2016. Έκτοτε παραμένει υπό προσωρινή κράτηση στο εν λόγω κράτος μέλος, δυνάμει των δύο ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης που έχουν εκδοθεί σε βάρος του.
- 13 Ο RO προέβαλε αντιρρήσεις κατά της παράδοσής του στο Ηνωμένο Βασίλειο επικαλούμενος, μεταξύ άλλων, την αποχώρηση του εν λόγω κράτους μέλους από την Ένωση και το άρθρο 3 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), υποστηρίζοντας ότι διέτρεχε τον κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση σε περίπτωση εγκλεισμού του στη φυλακή του Maghaberry στη Βόρεια Ιρλανδία.
- 14 Λόγω της κατάστασης της υγείας του, η υπόθεση του RO συζητήθηκε μόλις στις 27 Ιουλίου 2017.
- 15 Με απόφαση της 2ας Νοεμβρίου 2017 το High Court (ανώτερο δικαστήριο, Ιρλανδία), αφού εξέτασε τους ισχυρισμούς του RO σχετικά με τη μεταχείριση που ενδεχομένως θα του επιφυλασσόταν στη Βόρεια Ιρλανδία, έκρινε ότι βάσει συγκεκριμένων και πρόσφατων πληροφοριών για τις συνθήκες κράτησης στη φυλακή του Maghaberry, θα μπορούσε ευλόγως να θεωρηθεί ότι λόγω της ευπάθειάς του ο RO διέτρεχε πραγματικό κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση. Υπό το πρίσμα της απόφασης της 5ης Απριλίου 2016, Aranyosi και Căldăraru (C-404/15 και C-659/15 PPU, EU:C:2016:198), το δικαστήριο αυτό έκρινε σκόπιμο να ζητήσει διευκρινίσεις από τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου σχετικά με τις συνθήκες κράτησης στις οποίες θα υποβαλλόταν ο RO σε περίπτωση παράδοσής του.
- 16 Στις 16 Απριλίου 2018, η δικαστική αρχή έκδοσης των επίμαχων ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης, ήτοι το Laganside Court in Belfast (δικαστήριο Laganside, Βόρεια Ιρλανδία), παρέσχε πληροφορίες σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο η Υπηρεσία Φυλακών της Βόρειας Ιρλανδίας θα αντιμετώπιζε τον κίνδυνο να υποστεί ο RO απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση στη Βόρεια Ιρλανδία.
- 17 Το High Court (ανώτερο δικαστήριο) επισημαίνει ότι απέρριψε όλες τις αντιρρήσεις που είχε προβάλει ο RO σε σχέση με την παράδοσή του, εκτός από αυτές που αφορούσαν την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση και το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ, καθώς έκρινε ότι δεν μπορούσε να αποφανθεί επί των δύο αυτών ζητημάτων προτού λάβει την απάντηση του Δικαστηρίου επί διαφόρων προδικαστικών ερωτημάτων.
- 18 Το High Court (ανώτερο δικαστήριο) υπενθυμίζει ότι στις 29 Μαρτίου 2017 το Ηνωμένο Βασίλειο γνωστοποίησε στον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου την πρόθεσή του να αποχωρήσει από την Ένωση, σύμφωνα με το άρθρο 50 ΣΕΕ, και ότι η γνωστοποίηση αυτή θα οδηγούσε στην αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση από τις 29 Μαρτίου 2019.

- 19 Το εν λόγω δικαστήριο επισημαίνει ότι, αν πραγματοποιηθεί η παράδοση του RO, τότε κατά πάσα πιθανότητα αυτός θα εξακολουθήσει να βρίσκεται σε φυλακή του Ηνωμένου Βασιλείου και μετά την ανωτέρω ημερομηνία.
- 20 Το High Court (ανώτερο δικαστήριο) παρατηρεί, επίσης, ότι ενδέχεται να συναφθούν συμφωνίες μεταξύ της Ένωσης και του Ηνωμένου Βασιλείου προκειμένου να ρυθμιστούν οι μεταξύ τους σχέσεις αμέσως μετά την αποχώρηση ή και σε πιο μακροπρόθεσμη βάση, σε τομείς όπως αυτός που διέπεται από την απόφαση-πλαίσιο.
- 21 Ωστόσο, το ενδεχόμενο αυτό παραμένει επί του παρόντος ασαφές και η φύση των μέτρων που θα μπορούσαν να ληφθούν όσον αφορά, μεταξύ άλλων, την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να αποφαίνεται επί προδικαστικών ερωτημάτων δεν είναι ακόμα γνωστή.
- 22 Το High Court (ανώτερο δικαστήριο) αναφέρει ότι, κατά τον Minister for Justice and Equality (Υπουργό Δικαιοσύνης και Ισότητας, Ιρλανδία), πρέπει να εφαρμοσθεί η νομοθεσία όπως ισχύει σήμερα και όχι όπως θα μπορούσε να διαμορφωθεί στο μέλλον μετά την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση. Κατά το αιτούν δικαστήριο, ο εν λόγω Υπουργός καταλήγει ορθώς στο συμπέρασμα ότι η παράδοση του RO είναι επιβεβλημένη βάσει του εθνικού δικαίου που θέτει σε εφαρμογή την απόφαση-πλαίσιο.
- 23 Το αιτούν δικαστήριο αναφέρει εν συνεχεία ότι, αντιθέτως, κατά τον RO, λόγω της αβεβαιότητας ως προς το νομικό καθεστώς που θα ισχύει στο Ηνωμένο Βασίλειο μετά από την αποχώρησή του από την Ένωση, δεν μπορεί να διασφαλιστεί ότι στην πράξη θα μπορούν να προστατεύονται καθαυτά τα δικαιώματα που του αναγνωρίζει το δίκαιο της Ένωσης με αποτέλεσμα να μην πρέπει να πραγματοποιηθεί η παράδοσή του.
- 24 Το αιτούν δικαστήριο εξηγεί ότι ο RO επισήμανε τέσσερα ζητήματα του δικαίου της Ένωσης των οποίων θα μπορούσε θεωρητικά να γίνει επίκληση, και συγκεκριμένα:
- το κατ' άρθρο 26 της απόφασης-πλαισίου δικαίωμα αφαίρεσης της περιόδου κράτησης που έχει προηγηθεί στο κράτος μέλος εκτέλεσης·
  - ο λεγόμενος κανόνας της «ειδικότητας», κατ' άρθρο 27 της απόφασης-πλαισίου·
  - το κατ' άρθρο 28 της απόφασης-πλαισίου δικαίωμα περιορισμού της μεταγενέστερης παράδοσης ή έκδοσης, και
  - ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του παραδιδόμενου προσώπου σύμφωνα με τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).
- 25 Κατά το εν λόγω δικαστήριο, ανακύπτει το ερώτημα αν, σε περίπτωση δικαστικής διαμάχης σχετικά με κάποιο από τα τέσσερα αυτά ζητήματα και ελλείψει μέτρων που θα καθιστούσαν το Δικαστήριο αρμόδιο να αποφαίνεται επί προδικαστικών ερωτημάτων ως προς τα ζητήματα αυτά, η παράδοση προσώπου όπως ο RO θα το εξέθετε σε σημαντικό και όχι αμιγώς θεωρητικό κίνδυνο να υποστεί άδικη μεταχείριση, με αποτέλεσμα να μην πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα παράδοσής του.
- 26 Υπό τις συνθήκες αυτές, το High Court (ανώτερο δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα εξής προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Έχοντας υπόψη:
- τη γνωστοποίηση στην οποία προέβη το Ηνωμένο Βασίλειο βάσει του άρθρου 50 ΣΕΕ·

- την αβεβαιότητα που περιβάλλει τις ρυθμίσεις οι οποίες θα διέπουν τις σχέσεις μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του Ηνωμένου Βασιλείου μετά την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου και
- τη συνακόλουθη αβεβαιότητα ως προς την έκταση της δυνατότητας πραγματικής ασκήσεως των δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται στον RO από τις Συνθήκες, τον Χάρτη ή τη συναφή νομοθεσία, σε περίπτωση που αυτός παραδοθεί στο Ηνωμένο Βασίλειο και παραμείνει φυλακισμένος μετά την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ευρωπαϊκή Ένωση,

υποχρεούται, βάσει του δικαίου της Ένωσης, το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση να αρνηθεί την παράδοση στο Ηνωμένο Βασίλειο προσώπου σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως και του οποίου η παράδοση θα ήταν άλλως υποχρεωτική σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο αυτού του κράτους μέλους,

- i) σε όλες τις περιπτώσεις;
  - ii) σε ορισμένες περιπτώσεις, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων περιστάσεων της εκάστοτε περιπτώσεως;
  - iii) σε καμία περίπτωση;
- 2) Σε περίπτωση που η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι η αναφερόμενη υπό (ii), ποια είναι τα κριτήρια ή τα στοιχεία τα οποία οφείλει να εκτιμήσει το δικαστήριο του κράτους μέλους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, προκειμένου να αποφανθεί εάν η παράδοση απαγορεύεται;
- 3) Στο πλαίσιο του δεύτερου ερωτήματος, υποχρεούται το δικαστήριο του κράτους μέλους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση να αναβάλει την οριστική απόφαση σχετικά με την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως έως ότου αποσαφηνισθεί περαιτέρω το νομικό καθεστώς που θα αντικαταστήσει το ισχύον μετά την αποχώρηση από την Ένωση του κράτους μέλους που απευθύνει την αίτηση
- i) σε όλες τις περιπτώσεις;
  - ii) σε ορισμένες περιπτώσεις, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων περιστάσεων της εκάστοτε περιπτώσεως;
  - iii) σε καμία περίπτωση;
- 4) Σε περίπτωση που η απάντηση στο τρίτο ερώτημα είναι η αναφερόμενη υπό (ii), ποια είναι τα κριτήρια ή τα ζητήματα που οφείλει να εκτιμήσει το δικαστήριο του κράτους μέλους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, προκειμένου να αποφασίσει εάν πρέπει να αναβάλει την οριστική απόφαση σχετικά με την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως;»

Επί της επείγουσας διαδικασίας

- 27 Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε να εξεταστεί η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής απόφασης με την επείγουσα προδικαστική διαδικασία του άρθρου 107 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.
- 28 Προς στήριξη του αιτήματός του, το δικαστήριο αυτό επικαλέσθηκε το γεγονός ότι επί του παρόντος ο ενδιαφερόμενος τελεί υπό προσωρινή κράτηση στην Ιρλανδία αποκλειστικά και μόνο βάσει των ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης που έχουν εκδοθεί από το Ηνωμένο Βασίλειο ενόψει της άσκησης ποινικής δίωξης και ότι η παράδοσή του στο εν λόγω κράτος μέλος εξαρτάται από την απάντηση του Δικαστηρίου. Υπογράμμισε δε ότι η συνήθης διαδικασία θα παρέτεινε σημαντικά τη διάρκεια της κράτησης του ενδιαφερομένου, παρότι για το πρόσωπο αυτό εξακολουθεί να ισχύει το τεκμήριο αθωότητας.

- 29 Διαπιστώνεται επ' αυτού, πρώτον, ότι η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής απόφασης έχει ως αντικείμενο την ερμηνεία της απόφασης-πλαίσιου, η οποία εμπίπτει στους τομείς τους οποίους αφορά ο τίτλος V του τρίτου μέρους της Συνθήκης ΛΕΕ, περί χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Ως εκ τούτου, η αίτηση προδικαστικής παραπομπής μπορεί να υπαχθεί στην επείγουσα προδικαστική διαδικασία.
- 30 Δεύτερον, όσον αφορά το κριτήριο του επείγοντος, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος στερείται επί του παρόντος την ελευθερία του και ότι η συνέχιση της κράτησής του εξαρτάται από την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης. Περαιτέρω, η κατάσταση του ενδιαφερομένου πρέπει να εκτιμάται όπως αυτή εμφανίζεται κατά την ημερομηνία εξέτασης του αιτήματος για υπαγωγή της αίτησης προδικαστικής απόφασης στην επείγουσα διαδικασία (απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, *Zdziaszek*, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψη 72 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 31 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται, αφενός, ότι κατά τον χρόνο αυτό ο RO τελούσε υπό προσωρινή κράτηση στην Ιρλανδία και, αφετέρου, ότι η διατήρηση της κατάστασης αυτής εξαρτάται από την απόφαση που θα ληφθεί σχετικά με την παράδοσή του στο Ηνωμένο Βασίλειο, η οποία έχει ανασταλεί εν αναμονή της απάντησης του Δικαστηρίου στην υπό κρίση υπόθεση.
- 32 Υπό τις συνθήκες αυτές, το πρώτο τμήμα του Δικαστηρίου αποφάσισε, στις 11 Ιουνίου 2018, κατόπιν πρότασης του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να δεχθεί το αίτημα του αιτούντος δικαστηρίου να εξετάσει την αίτηση προδικαστικής απόφασης με την επείγουσα προδικαστική διαδικασία.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

- 33 Με τα προδικαστικά ερωτήματα του αιτούντος δικαστηρίου, τα οποία πρέπει να εξετασθούν από κοινού, το δικαστήριο αυτό ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 50 ΣΕΕ έχει την έννοια ότι η γνωστοποίηση, από κράτος μέλος, της πρόθεσής του να αποχωρήσει από την Ένωση σύμφωνα με το άρθρο αυτό έχει ως συνέπεια ότι, σε περίπτωση έκδοσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης από το εν λόγω κράτος μέλος σε βάρος κάποιου προσώπου, το κράτος μέλος εκτέλεσης του εντάλματος οφείλει είτε να αρνηθεί να το εκτελέσει είτε να αναβάλει την εκτέλεσή του, έως ότου διευκρινιστεί το νομικό καθεστώς που θα ισχύει στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος μετά την αποχώρησή του από την Ένωση.
- 34 Ως προς το ζήτημα αυτό υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 2 ΣΕΕ, το δίκαιο της Ένωσης εδράζεται στη θεμελιώδη παραδοχή ότι κάθε κράτος μέλος αποδέχεται από κοινού με τα λοιπά κράτη μέλη και αναγνωρίζει ότι τα εν λόγω κράτη αποδέχονται από κοινού με αυτό, μια σειρά κοινών αξιών επί των οποίων στηρίζεται η Ένωση. Η παραδοχή αυτή συνεπάγεται και δικαιολογεί την ύπαρξη αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών ως προς την αναγνώριση των εν λόγω αξιών και, επομένως, ως προς την τήρηση του δικαίου της Ένωσης που υλοποιεί τις αξίες αυτές [αποφάσεις της 6ης Μαρτίου 2018, *Achmea*, C-284/16, EU:C:2018:158, σκέψη 34, και της 25ης Ιουλίου 2018, *Minister for Justice and Equality* (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος) C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 35].
- 35 Η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών, ιδίως όσον αφορά τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, επιβάλλει σε καθένα από τα κράτη μέλη να δέχεται, πλην εξαιρετικών περιστάσεων, ότι όλα τα λοιπά κράτη μέλη τηρούν το δίκαιο της Ένωσης και, ειδικότερα, ότι σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα που κατοχυρώνονται από το δίκαιο αυτό [βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, *Minister for Justice and Equality* (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 36].

- 36 Ειδικότερα, από το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, και από τις αιτιολογικές σκέψεις 5 και 7 της απόφασης-πλαίσιο προκύπτει ότι η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο έχει ως αντικείμενο την αντικατάσταση του πολυμερούς συστήματος έκδοσης, το οποίο βασιζόταν στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση Εκδόσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1957, με σύστημα παράδοσης, μεταξύ δικαστικών αρχών, των καταδικασθέντων ή υπόπτων, προς εκτέλεση αποφάσεων ή άσκηση δίωξεων, σύστημα το οποίο εδράζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης. Επομένως, η απόφαση-πλαίσιο κατατείνει, μέσω της καθιέρωσης αυτού του απλουστευμένου και αποτελεσματικότερου συστήματος, στη διευκόλυνση και στην επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας, συμβάλλοντας στην επίτευξη του σκοπού τον οποίο έχει θέσει η Ένωση να καταστεί ένας χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης επί τη βάση του υψηλού βαθμού εμπιστοσύνης που πρέπει να υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών [απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψεις 39 και 40].
- 37 Η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης εκδηλώνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της απόφασης-πλαίσιο, το οποίο θεσπίζει τον κανόνα ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής αυτής και σύμφωνα με τις διατάξεις της απόφασης-πλαίσιο. Επομένως, οι δικαστικές αρχές εκτέλεσης μπορούν καταρχήν να αρνούνται την εκτέλεση τέτοιου εντάλματος μόνο για τους εξαντλητικώς προβλεπόμενους από την απόφαση-πλαίσιο λόγους μη εκτέλεσης, η δε εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης μπορεί να εξαρτάται μόνον από τη συνδρομή κάποιας από τις προϋποθέσεις που απαριθμούνται περιοριστικώς στην απόφαση-πλαίσιο. Συνεπώς, ενώ η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης συνιστά τον κανόνα, η άρνηση εκτέλεσης έχει προβλεφθεί ως εξαίρεση, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται στενά [απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 41].
- 38 Συγκεκριμένα, η απόφαση-πλαίσιο προβλέπει ρητώς, στο άρθρο 3, τους λόγους υποχρεωτικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, στα άρθρα 4 και 4α τους λόγους προαιρετικής μη εκτέλεσης και στο άρθρο 5 τις εγγυήσεις που πρέπει να παρέχει το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος σε ειδικές περιπτώσεις [αποφάσεις της 10ης Αυγούστου 2017, Turikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, σκέψη 51, και της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 42].
- 39 Εξάλλου, το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι χωρούν περιορισμοί των αρχών της αμοιβαίας αναγνώρισης και της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών «υπό εξαιρετικές περιστάσεις» [αποφάσεις της 5ης Απριλίου 2016, Aranyosi και Căldăraru, C-404/15 και C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, σκέψη 82, καθώς και της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 43].
- 40 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τη δυνατότητα της δικαστικής αρχής εκτέλεσης να διακόπτει τη διαδικασία παράδοσης που έχει καθιερώσει η απόφαση-πλαίσιο, όταν η παράδοση ενδέχεται να συνεπάγεται απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση του εκζητούμενου, υπό την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη [αποφάσεις της 5ης Απριλίου 2016, Aranyosi και Căldăraru, C-404/15 και C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, σκέψη 104, καθώς και της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 44].
- 41 Προς τούτο, το Δικαστήριο στηρίχθηκε, αφενός, στο άρθρο 1, παράγραφος 3, της απόφασης-πλαίσιο, το οποίο προβλέπει ότι η απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως κατοχυρώνονται στα άρθρα 2 και 6 ΣΕΕ, και, αφετέρου, στον απόλυτο χαρακτήρα του θεμελιώδους δικαιώματος που κατοχυρώνει το άρθρο 4 του Χάρτη [απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 45].

- 42 Προκειμένου να εκτιμήσει αν υφίσταται πραγματικός κίνδυνος για το εκζητούμενο με το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης πρόσωπο να υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση, η δικαστική αρχή εκτέλεσης του εντάλματος οφείλει ιδίως, όπως έπραξε το αιτούν δικαστήριο στην κύρια δίκη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 15, παράγραφος 2, της απόφασης-πλαίσιου, να ζητήσει από τη δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος κάθε συμπληρωματική πληροφορία την οποία κρίνει αναγκαία για την αξιολόγηση της ύπαρξης τέτοιου κινδύνου [απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586 σκέψη 76].
- 43 Ωστόσο, ο RO υποστηρίζει, ότι λόγω του ότι το Ηνωμένο Βασίλειο γνωστοποίησε την πρόθεσή του να αποχωρήσει από την Ένωση κατ' εφαρμογήν του άρθρου 50 ΣΕΕ, διατρέχει τον κίνδυνο πολλά από τα δικαιώματα που του αναγνωρίζει ο Χάρτης και η απόφαση-πλαίσιο να μην γίνονται πλέον σεβαστά μετά την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση. Κατά τον RO, η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης, η οποία αποτελεί τη βάση της αμοιβαίας αναγνώρισης, κλονίστηκε ανεπανόρθωτα με τη γνωστοποίηση αυτή, με αποτέλεσμα η προβλεπόμενη από την απόφαση-πλαίσιο παράδοση να μην πρέπει να εκτελεσθεί.
- 44 Το ερώτημα που τίθεται, επ' αυτού, είναι αν μόνη η γνωστοποίηση, από κράτος μέλος, της πρόθεσής του να αποχωρήσει από την Ένωση σύμφωνα με το άρθρο 50 ΣΕΕ μπορεί να δικαιολογήσει, βάσει του δικαίου της Ένωσης, την άρνηση εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που έχει εκδοθεί από το εν λόγω κράτος μέλος, για τον λόγο ότι το πρόσωπο που θα παραδοθεί δεν θα έχει πλέον τη δυνατότητα, μετά την αποχώρηση του κράτους μέλους, να επικαλεστεί στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος τα δικαιώματα που αντλεί από την απόφαση-πλαίσιο ούτε θα μπορεί να ελεγχθεί από το Δικαστήριο αν η υλοποίηση των δικαιωμάτων αυτών γίνεται κατά τρόπο σύμφωνο προς το δίκαιο της Ένωσης.
- 45 Στο πλαίσιο αυτό, επιβάλλεται να επισημανθεί ότι μια τέτοια γνωστοποίηση δεν έχει ως αποτέλεσμα την αναστολή της εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης στο κράτος μέλος το οποίο γνωστοποιεί την πρόθεσή του να αποχωρήσει από την Ένωση και, ως εκ τούτου, το δίκαιο της Ένωσης, στο οποίο περιλαμβάνονται οι διατάξεις της απόφασης-πλαίσιο, καθώς και οι αρχές της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και της αμοιβαίας αναγνώρισης που συνδέονται αναπόσπαστα με την απόφαση-πλαίσιο, εξακολουθούν να ισχύουν πλήρως στο εν λόγω κράτος μέλος μέχρι την πραγματική αποχώρησή του από την Ένωση.
- 46 Ειδικότερα, όπως προκύπτει από τις παραγράφους 2 και 3, το άρθρο 50 προβλέπει διαδικασία αποχώρησης η οποία περιλαμβάνει, πρώτον, τη γνωστοποίηση της πρόθεσης αποχώρησης στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, δεύτερον, τις διαπραγματεύσεις και τη σύναψη συμφωνίας που καθορίζει τις λεπτομερείς ρυθμίσεις για την αποχώρηση λαμβάνοντας υπόψη το πλαίσιο των μελλοντικών σχέσεων μεταξύ του κράτους αυτού και της Ένωσης και, τρίτον, την ίδια την αποχώρηση από την Ένωση, κατά την ημερομηνία έναρξης ισχύος της συμφωνίας αυτής ή, ελλείψει τέτοιας συμφωνίας, δύο έτη μετά τη γνωστοποίηση που έγινε στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, εκτός εάν το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, σε συμφωνία με το εν λόγω κράτος μέλος, αποφασίσει ομόφωνα την παράταση της προθεσμίας αυτής.
- 47 Η άρνηση εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης θα ισοδυναμούσε, όπως ανέφερε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 55 των προτάσεών του, με μονομερή αναστολή των διατάξεων της απόφασης-πλαίσιο και, επιπλέον, θα προσέκρουε στην αιτιολογική σκέψη 10 της ίδιας απόφασης-πλαίσιο, κατά την οποία το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο είναι αυτό που διαπιστώνει παραβίαση, εντός του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος, των αρχών του άρθρου 2 ΣΕΕ, προκειμένου να ανασταλεί όσον αφορά το εν λόγω κράτος μέλος η εφαρμογή του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης [απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 71].

- 48 Ως εκ τούτου, μόνη η γνωστοποίηση από κράτος μέλος της πρόθεσής του να αποχωρήσει από την Ένωση σύμφωνα με το άρθρο 50 ΣΕΕ δεν μπορεί να θεωρηθεί αφεαυτής εξαιρετική περίπτωση, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 39 και 40 της παρούσας απόφασης, ικανή να δικαιολογήσει την άρνηση εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που έχει εκδοθεί από το εν λόγω κράτος μέλος.
- 49 Ωστόσο, η δικαστική αρχή εκτέλεσης πρέπει ακόμη να εξετάσει, κατόπιν συγκεκριμένης και ακριβούς εκτίμησης της υπό κρίση περίπτωσης, αν συντρέχουν σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι για να θεωρηθεί ότι, μετά την αποχώρηση του κράτους μέλους έκδοσης από την Ένωση, ο εκζητούμενος σε βάρος του οποίου εκδόθηκε το εν λόγω ένταλμα σύλληψης θα διατρέξει κίνδυνο προσβολής των θεμελιωδών του δικαιωμάτων και των δικαιωμάτων που αντλεί, κατ' ουσίαν, από τα άρθρα 26 έως 28 της απόφασης-πλαίσιο, όπως αυτά που επικαλέσθηκε ο RO και υπομνήσθηκαν στη σκέψη 24 της παρούσας απόφασης [βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 73].
- 50 Όσον αφορά τα θεμελιώδη δικαιώματα του άρθρου 4 του Χάρτη, τα οποία αντιστοιχούν στα δικαιώματα που κατοχυρώνονται στο άρθρο 3 της ΕΣΔΑ (απόφαση της 5ης Απριλίου 2016, Aranyosi και Căldărău, C-404/15 και C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, σκέψη 86), αν το αιτούν δικαστήριο σχηματίσει την άποψη ότι, όπως φαίνεται να προκύπτει από το γράμμα των προδικαστικών ερωτημάτων και από τη δικογραφία που διαβιβάστηκε στο δικαστήριο, οι πληροφορίες που έλαβε του επιτρέπουν να αποκλείσει το ενδεχόμενο ο RO να διατρέξει πραγματικό κίνδυνο να υποστεί στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση, κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη, δεν θα υπάρχει κατ' αρχήν λόγος να αρνηθεί επί τη βάσει αυτή να εκτελέσει την παράδοση, με την επιφύλαξη της δυνατότητας του RO, μετά την παράδοσή του, να ασκήσει στην έννομη τάξη του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος τα ένδικα βοηθήματα που θα του επιτρέπουν να προσβάλει, εφόσον παραστεί ανάγκη, τη νομιμότητα των συνθηκών της κράτησής του σε σωφρονιστικό κατάστημα του εν λόγω κράτους μέλους (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 5ης Απριλίου 2016, Aranyosi και Căldărău, C-404/15 και C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, σκέψη 103).
- 51 Πρέπει, ωστόσο, να εξεταστεί ακόμη αν το αιτούν δικαστήριο θα μπορούσε να αμφισβητήσει τη διαπίστωση αυτή, με την αιτιολογία ότι μετά την αποχώρηση του κράτους μέλους έκδοσης από την Ένωση δεν θα διασφαλίζονται πλέον τα δικαιώματα που αντλεί ένα πρόσωπο από την απόφαση-πλαίσιο κατόπιν της παράδοσής του.
- 52 Ως προς το ζήτημα αυτό επισημαίνεται ότι, εν προκειμένω, το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος, ήτοι το Ηνωμένο Βασίλειο, είναι συμβαλλόμενο μέρος στην ΕΣΔΑ και, όπως υπογράμμισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, το εν λόγω κράτος μέλος έχει ενσωματώσει τις διατάξεις του άρθρου 3 της ΕΣΔΑ στο εθνικό του δίκαιο. Δεδομένου ότι η διατήρηση της συμμετοχής του στην εν λόγω σύμβαση ουδόλως συνδέεται με τη συμμετοχή του στην Ένωση, η απόφασή του να αποχωρήσει από την Ένωση δεν ασκεί επιρροή στην υποχρέωσή του να τηρεί το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ, στο οποίο αντιστοιχεί το άρθρο 4 του Χάρτη, και δεν θα μπορούσε, κατά συνέπεια, να δικαιολογήσει την άρνηση εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης για τον λόγο ότι το πρόσωπο που παραδίδεται θα διέτρεχε τον κίνδυνο απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης κατά την έννοια των διατάξεων αυτών.
- 53 Όσον αφορά τα λοιπά δικαιώματα που επικαλέσθηκε ο RO, και καταρχάς το πρώτο από αυτά, τον κατ' άρθρο 27 της απόφασης-πλαίσιο κανόνα της ειδικότητας, υπενθυμίζεται ότι ο κανόνας αυτός συνδέεται με την κυριαρχία του κράτους μέλους εκτέλεσης και παρέχει στον εκζητούμενο το δικαίωμα να μη διωχθεί, να μην καταδικαστεί και να μη στερηθεί την ελευθερία του παρά μόνο για την αξιόποινη πράξη που προκάλεσε την παράδοσή του (απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 2008, Leymann και Pustovarov, C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, σκέψη 44).

- 54 Όπως προκύπτει από την εν λόγω δικαστική απόφαση, το πρόσωπο που παραδίδεται πρέπει να μπορεί να προβάλει παράβαση του κανόνα αυτού ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος μετά την παράδοσή του.
- 55 Ωστόσο, επιβάλλεται η επισήμανση ότι η απόφαση περί παραπομπής και οι παρατηρήσεις του RO ενώπιον του Δικαστηρίου δεν αναφέρονται σε καμία τρέχουσα δικαστική διαμάχη σχετική με τον εν λόγω κανόνα ούτε παρουσιάζουν απτές ενδείξεις περί του ότι πρόκειται να ανακύψει δικαστική διαμάχη ως προς το ζήτημα αυτό.
- 56 Το ίδιο ισχύει για το δικαίωμα του άρθρου 28 της απόφασης-πλαίσιο, σχετικά με τα όρια που τίθενται ως προς μεταγενέστερη παράδοση ή έκδοση προς άλλο κράτος μέλος εκτός του κράτους μέλους εκτέλεσης, δεδομένου ότι στην απόφαση περί παραπομπής δεν παρατίθεται κανένα περαιτέρω στοιχείο ως προς το ζήτημα αυτό.
- 57 Υπογραμμίζεται, εξάλλου, ότι οι διατάξεις των άρθρων 27 και 28 της απόφασης-πλαίσιο αντιστοιχούν στις διατάξεις των άρθρων 14 και 15 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Εκδόσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1957. Όπως, όμως, υπενθυμίστηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, το Ηνωμένο Βασίλειο έχει κυρώσει τη σύμβαση αυτή και έχει μεταφέρει τις εν λόγω διατάξεις στο εθνικό του δίκαιο. Κατά συνέπεια, τα δικαιώματα που επικαλέσθηκε ο RO στους εν λόγω τομείς καλύπτονται, κατ' ουσίαν, από την εθνική νομοθεσία του κράτους μέλους έκδοσης, ανεξαρτήτως της αποχώρησης του εν λόγω κράτους μέλους από την Ένωση.
- 58 Όσον αφορά την κατ' άρθρο 26 της απόφασης-πλαίσιο αφαίρεση, από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος, της περιόδου κράτησης που έχει διανυθεί στο κράτος μέλος εκτέλεσης, το Ηνωμένο Βασίλειο ανέφερε ότι έχει εντάξει και την υποχρέωση αυτή στο εθνικό του δίκαιο και ότι την εφαρμόζει ανεξαρτήτως του δικαίου της Ένωσης σε κάθε πρόσωπο που εκδίδεται στην επικράτεια του.
- 59 Δεδομένου ότι τα δικαιώματα που κατοχυρώνονται από τα άρθρα 26 έως 28 της απόφασης-πλαίσιο, καθώς και τα θεμελιώδη δικαιώματα του άρθρου 4 του Χάρτη προστατεύονται από διατάξεις του εθνικού δικαίου όχι μόνο στις περιπτώσεις παράδοσης αλλά και στις περιπτώσεις έκδοσης, τα δικαιώματα αυτά δεν εξαρτώνται από την εφαρμογή της απόφασης-πλαίσιο στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος. Συνεπώς, υπό την επιφύλαξη της σχετικής επαλήθευσης από το αιτούν δικαστήριο, δεν προκύπτουν απτές ενδείξεις περί του ότι ο RO θα στερηθεί τη δυνατότητα να επικαλείται τα δικαιώματα αυτά ενώπιον των δικαστικών αρχών του εν λόγω κράτους μέλους μετά την αποχώρησή του από την Ένωση.
- 60 Η ανάλυση αυτή δεν αναιρείται από το γεγονός ότι, εφόσον δεν υπάρξει συμφωνία μεταξύ της Ένωσης και του Ηνωμένου Βασιλείου ως προς το ζήτημα αυτό, προφανώς δεν θα είναι δυνατή μετά την αποχώρηση του εν λόγω κράτους μέλους από την Ένωση η υποβολή προδικαστικού ερωτήματος ενώπιον του Δικαστηρίου για τα εν λόγω δικαιώματα. Συγκεκριμένα, αφενός, όπως προκύπτει από την προηγούμενη σκέψη, το παραδιδόμενο πρόσωπο θα μπορεί να προβάλει όλα αυτά τα δικαιώματα ενώπιον δικαστηρίου του εν λόγω κράτους μέλους. Αφετέρου, υπενθυμίζεται ότι οι δικαστικές αρχές που ήταν αρμόδιες για την εφαρμογή του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δεν είχαν εξ αρχής τη δυνατότητα προσφυγής στον μηχανισμό της προδικαστικής διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου. Ειδικότερα, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στη σκέψη 76 των προτάσεών του, το Δικαστήριο απέκτησε πλήρη δικαιοδοσία για την ερμηνεία της απόφασης-πλαίσιο την 1η Δεκεμβρίου 2014, ήτοι πέντε έτη μετά την έναρξη ισχύος της Συνθήκης της Λισσαβόνας, ενώ η εφαρμογή της εν λόγω απόφασης-πλαίσιο στα κράτη μέλη είχε ξεκινήσει από την 1η Ιανουαρίου 2004.
- 61 Κατά συνέπεια, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 70 των προτάσεών του, σε υπόθεση όπως αυτή της κύριας δίκης, η δικαστική αρχή εκτέλεσης, προκειμένου να αποφανθεί επί της εκτέλεσης ενός ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, πρέπει, κατά τον χρόνο που λαμβάνεται η απόφαση αυτή, να μπορεί να αναμένει από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος ότι μετά την

αποχώρησή του από την Ένωση θα εφαρμόζει κατ' ουσίαν, για το πρόσωπο που πρόκειται να παραδοθεί, το περιεχόμενο των δικαιωμάτων που απορρέουν από την απόφαση-πλαίσιο και τα οποία ίσχυαν πριν από την παράδοση. Επιτρέπεται να συναχθεί ένα τέτοιο συμπέρασμα όταν στο εθνικό δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης τους του εντάλματος έχει ενσωματωθεί, κατ' ουσίαν, το περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων, επειδή, παραδείγματος χάριν, το κράτος αυτό παραμένει και μετά την αποχώρησή του από την Ευρωπαϊκή Ένωση συμβαλλόμενο μέρος διεθνών συμβάσεων όπως η Ευρωπαϊκή Σύμβαση Εκδόσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1957 και η ΕΣΔΑ. Μόνον εφόσον υπάρχουν απτές ενδείξεις περί του αντιθέτου μπορούν οι εθνικές δικαστικές αρχές εκτέλεσης να αρνηθούν να εκτελέσουν το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.

- 62 Συνεπώς, στα προδικαστικά ερωτήματα που υποβλήθηκαν πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 50 ΣΕΕ έχει την έννοια ότι μόνη η γνωστοποίηση από κράτος μέλος της πρόθεσής του να αποχωρήσει από την Ένωση σύμφωνα με το άρθρο αυτό δεν έχει ως συνέπεια ότι, σε περίπτωση έκδοσης από το εν λόγω κράτος μέλος ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης σε βάρος ορισμένου προσώπου, το κράτος μέλος εκτέλεσης του εντάλματος οφείλει είτε να αρνηθεί να το εκτελέσει είτε να αναβάλει την εκτέλεσή του, έως ότου διευκρινιστεί το νομικό καθεστώς που θα ισχύει στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος μετά την αποχώρησή του από την Ένωση. Εφόσον δεν υφίστανται σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι για να θεωρηθεί ότι μετά την αποχώρηση του κράτους μέλους έκδοσης από την Ένωση το πρόσωπο σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης διατρέχει τον κίνδυνο να στερηθεί τα δικαιώματα που του αναγνωρίζει ο Χάρτης και η απόφαση-πλαίσιο, το κράτος μέλος εκτέλεσης δεν μπορεί να αρνηθεί να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ενόσω το κράτος μέλος έκδοσης εξακολουθεί να είναι μέλος της Ένωσης.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 63 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπύπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σε αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 50 ΣΕΕ έχει την έννοια ότι μόνη η γνωστοποίηση από κράτος μέλος της πρόθεσής του να αποχωρήσει από την Ευρωπαϊκή Ένωση σύμφωνα με το άρθρο αυτό δεν έχει ως συνέπεια ότι, σε περίπτωση έκδοσης από το εν λόγω κράτος μέλος ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης σε βάρος ορισμένου προσώπου, το κράτος μέλος εκτέλεσης του εντάλματος οφείλει είτε να αρνηθεί να το εκτελέσει είτε να αναβάλει την εκτέλεσή του, έως ότου διευκρινιστεί το νομικό καθεστώς που θα ισχύει στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος μετά την αποχώρησή του από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Εφόσον δεν υφίστανται σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι για να θεωρηθεί ότι μετά την αποχώρηση του κράτους μέλους έκδοσης από την Ευρωπαϊκή Ένωση το πρόσωπο σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης διατρέχει τον κίνδυνο να στερηθεί τα δικαιώματα που του αναγνωρίζει ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η απόφαση πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε από την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, μετά την αποχώρηση του κράτους μέλους έκδοσης από την Ευρωπαϊκή Ένωση, το κράτος μέλος εκτέλεσης δεν μπορεί να αρνηθεί να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ενόσω το κράτος μέλος έκδοσης εξακολουθεί να είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

(υπογραφές)